

Ինչ մո'ր եկեր, քոյոր հոգնածներ և բեռնավորվածներ...
Մատթեոս 11:28

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

Նկարիչ, 2018թ.
N 4 (99)

Հայտնվել է 2009թ. մայիսին

ՄԵՂՔԵՐԻ ԹՈՂՈՒԹՅԱՆ ՄԱՍԻՆ

ԴԱՎԹԻ ՓՈՐՁՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԸ

ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐ

**ԲԱՐԻ
ԼՈՒՐ**

ԱՄՍԱԳԻՐ

Ապրիլ, 2018թ. №4 (99)
Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Հրահատ Ամիրբեկյան Մեղքերի թողության մասին.....	1
Պավել Ժուռավել Դավթի փորձությունների մասին.....	6
Զինվորի վկայությունը.....	9
Վկայություն Տիրոջ աչքերը դիտում են ամբողջ երկիրը.....	10
Վկայություն Պետրոս եղբոր մասին.....	12
Ինչպես են մարդիկ կործանում իրենց.....	14
Վկայություններ.....	16

Միտելի՝ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լույսն ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Թերթի վերաբերյալ ձեր առաջարկություններն ու վկայությունները կարող եք ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները:

Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930, էլ.փոստ՝ bari_lur_09@rambler.ru

ՄԵՂՔԵՐԻ ԹՈՂՈՒԹՅԱՆ ՄԱՍԻՆ

Մատթ. 12:31-ում գրված է. «Անոր համար ձեզի կ'ըսեն. Ամեն մեղք եւ հայհոյութիւն պիտի ներուի մարդոց, բայց Սուրբ Հոգւոյն դէմ եղած հայհոյութիւնը պիտի չներուի մարդոց»: Իսկ Մարկոս 3:28-29-ում ասվում է. «Ճշմարիտ ասում եմ ձեզ՝ թէ ամեն մեղքերը պիտի ներուի մարդոց որդիներուն եւ հայհոյանքները, որչափ ալ հայհոյեն: Բայց ով որ Հոգւոյն Սրբոյն դէմ հայհոյէ, յաւիտեան թողութիւն պիտի չունենայ, հապա յաւիտեանական դատաստանի պարտաւոր պիտի ըլլայ»: Այստեղ ասվելին է ասում՝ «որչափ որ հայհոյի»:

Նախ՝ ի՞նչ է նշանակում Սուրբ Հոգու դէմ հայհոյություն: Սա կարևոր է հասկանալ, որովհետև սատանան շատերին խաբում է այս հարցում ու պահում հուսահատության ու կասկածների մեջ: Երբեմն շատ նորադարձների մտքում գալիս են հայհոյական խոսքեր, ու նրանց թվում է, թե դա Սուրբ Հոգու դէմ հայհոյություն է, և ընկնում են վախերի մեջ: Մտքի մեջ եկող այդ խոսքերը բոլորովին կապ չունեն Սուրբ Հոգու դէմ հայհոյության հետ: Սուրբ Հոգու դէմ հայհոյությունը գիտակցաբար Աստ-

ծուն հակադրվելն է, պայքարը Աստծու և Նրա սուրբերի դեմ: Փորձենք պարզաբանել:

Խորհրդային Միության տարիներին պետության գաղափարախոսությունը գլխավորում էր Միխայիլ Սուսլովը: Ողջ Սովետմիության տարածքում գործում էին բարձրագույն կուսակցական դպրոցներ, որոնց նպատակը Աստծու և քրիստոնյաների դէմ պայքարն էր: Այդ նպատակով Սուսլովի գլխավորությամբ պատրաստվում էին Աստծուն մերժող անաստված գաղափարախոսներ: Մի անգամ Սուսլովը այդպիսի մի դպրոցի արքեպիսկոպոսին ներկայաներին ասում է, թե՝ պետք է այնպես պայքարել Աստծու դեմ, որ անգամ բառարաններում Աստված անունը չլինի: Ներկայաներից մեկը նրան է դիմում հետևյալ հարցով. «Ընկե՛ր Սուսլով, եթե Աստված չկա, ապա ո՞ւմ դեմ է մեր պայքարը»: Ի պատասխան հնչած հարցի՝ Սուսլովն ասում է. «Աստված կա, բայց մենք պետք է պայքարենք Նրա դեմ ու հաղթենք»:

Մենք գիտենք, որ սատանան շատ լավ գիտի Աստծու գոյության մասին ու սարսափում է Նրանից,

սակայն, միևնույնն է, հակառակվում ու պայքարում է Աստծու դեմ: Այսօր աշխարհը Աստծուն դեմ է դուրս եկել. ընդունվում են Աստծու Օրենքին բացահայտ հակառակ օրենքներ: Աստված պատրաստ է ներելու բոլոր նրանց մեղքերը, ովքեր գալիս են դեպի Իրեն, բայց եթե մարդը նպատակ է դրել գնալ Աստծուն հակառակ ու ոտքի տակ է տալիս Քրիստոսի արյունը, ուրեմն ինչպե՞ս կարող է այդ արյունը նրան մաքրել մեղքերից: Մատթ.12:32-ում ասվում է. «Եւ ով որ մարդի Որդիին դէմ բան ասէ՝ կթողուի նորան, բայց ով որ Սուրբ Հոգիին դէմ ասէ, նորան չի թողուիլ...»: Հարց է առաջանում, թե ինչո՞ւ մարդու Որդու դեմ հայհոյանքը պիտի ներվի, սակայն Սուրբ Հոգու դեմ հայհոյությունը չպիտի ներվի: Պատճառը պարզ է. Հիսուսը նրանց համար միայն մարդ է ու մարդու որդի: Իսկ Աստծու Խոսքն ասում է. «Եթէ մարդ մը մարդու դէմ մեղք գործէ, անոր դատաստանը Աստուած կը կտրէ, բայց եթէ մարդ մը Տէրոջը դէմ մեղք գործէ, անոր համար ո՞վ աղաչանք պիտի ընէ» (Ա Թազ. 2:25):

Այսօր շատերին տանջում է այն միտքը, թե իրենց մեղքերն այնքան շատ են, որ ներել հնարավոր չէ: Այդպիսի մարդիկ մտածում են Կայենի մամ: «Իմ մեղքս թողութիւն գտնելու չափէն աւելի մեծ է» (Ծննդ. 4:13): Մարդը միշտ մտածում է. «Ի՞նչ անեմ, որ Աստված ինձ ների»: Բայց,

թանկագիններս, Աստված մեզ փրկում է՝ նայելով ոչ թե մեր գործերին, այլ Իր անսահման սիրո ողորմությանն ու շնորհքին (Բ Տիմ. 1:9-10, Եփես. 2:8):

Բարեկամներս, եկեք չխաբվենք սատանայի ստերով. թե՛ ձեր մեղքերը չեն կարող ներվել: Դա անօրենի որոգայթն է, որպեսզի մենք չգտնենք Հիսուսին, այլ գնանք կորստյան: Մի՛ խաբվեք, Աստված մեզ շատ է սիրում ու չի մերժի մեզ, եթե մենք գնանք դեպի Իրեն: «Ինձ մոտ եկողին ես դուրս չեմ անի»:

Սիրելիներ, որքան էլ որ մենք մեղք գործած լինենք, միևնույնն է, Նա կարող է ներել մեզ, եթե մենք գնանք դեպի Իրեն: Սիրելի՛ հոգի, Աստված սիրում ու սպասում է:

Օրինակներ բերենք: Բ Մնաց. 33:1-13-ում կարդում ենք, որ Մանասեն 55 տարի թագավորեց Երուսաղեմում: Նա Տիրոջ առաջ շատ չարություն արեց, անգամ իր երկու որդիներին կրակով անցկացրեց: Նա մահնայություն ու գուշակություն էր անում և Հուդայի ու Երուսաղեմի բնակիչներին այնպես մոլորեցրեց, «որ Տէրոջը Իսրայելի որդիներուն առջեւ կորսնցուցած ազգերէն աւելի չարութիւն ըրին: Եւ Տէրը խօսեց Մանասէի եւ նորա ժողովրդի հետ. բայց նորանք ականջ չդրին: Եւ Տէրը նորանց վրայ բերեց Ասորեստանի թագաւորի զօրագլուխներին, նորանք բռնեցին Մանասէին կարթերով, եւ նորան կապեցին զոյգ ոտնակապե-

րով եւ տարին Բաբիլոն: Եւ երբոր նեղութեան մէջ էր, խնդրեց իր Տէր Աստուծոյ երեսը, եւ շատ խոնարհուեցաւ իր հայրերի Աստուծոյ առաջ: Եւ աղօթք արաւ նորան եւ Տէրը նորա աղօթքը ընդունեց եւ նորա աղաչանքը լսեց եւ նորան ետ դարձրեց Երուսաղեմ իր թագաւորութեան մէջ եւ Մանասէն իմացավ, որ Եհովան է Աստուած»:

Հիշենք Դավթին: Բ Թագ. 11-րդ գլխում գրված է Դավթի մեղքի մասին, իսկ 12-րդ գլխում՝ թե ինչպէս Նաթան մարգարեն եկավ Դավթի մոտ և բացեց նրա մեղքը:

«Եւ Դաւիթն ասեց Նաթանին. Մեղանչեցի Տիրոջ դէմ: Եւ Նաթանն ասեց Դաւիթին. Տէրն էլ ներեց քո մեղքը. չես մեռնիլ: Միայն որովհետեւ Տիրոջ թշնամիներին այս բանով առիթ տուիր հայհոյութիւն անելու, ապա այն որդին էլ որ պիտի ծնուի քեզ համար, պետք է մեռնի» (Բ Թագ. 12:12-14):

Այստեղ մենք տեսնում ենք, թե

ինչպէս է Աստված վերաբերվում Դավթի մեղքին, երբ Դավիթը ընդունում է իր մեղքը, սրտանց զղջում կատարվածի համար ու ապաշխարում:

Մարդիկ կան, որ ժպիտը դեմքին գալիս են մեղքը խոստովանելու: Միեւնի՝ Աստծու ժողովուրդ, եթե դուք իսկապէս հասկանում եք ձեր մեղքը, ապա ձեր դեմքին ժպիտ չի կարող լինել: Դուք ցավ կզգաք, ինչպէս Դավիթը: Սաղմոս 51-ը Դավթի ապաշխարության սաղմոսն է, և նա ասում է. «Ողորմիր ինձ, Աստված, քո ողորմութեամբ եւ քո մեծ ողորմութեան պէս ջնջիր իմ անօրէնութիւնները: Իսպառ լուս՝ ինձ իմ անօրէնութիւնիցը, եւ սրբի՛ր ինձ իմ մեղքիցը: Որովհետեւ ես ճանաչում եմ իմ անօրէնութիւնները, եւ իմ մեղքն ամէն ժամանակ իմ առաջին է» (Սաղմ. 51:1-4): Դավիթը ոչ միայն սրտանց ընդունում է իր մեղքն ու ապաշխարում, այլ նաև մեծ վստահություն ունի Աստծու Խոսքի ու ողորմության նկատմամբ:

Չնայած այն բանին, որ Դավիթը երկու անգամ մեղք գործեց, միևնույնն է, Աստծու Խոսքն ասում է. «...Յեսսէի որդի Դաւիթին գտա իմ սրտի պէս մարդ, որ նա իմ բոլոր կամքը կ'ընէ» (Գործք 13:22): Դավիթն Աստծու սրտի համեմատ մարդ էր, որովհետև նա բոլոր պարագաներում չկորցրեց հավատքն առ Աստված և չկասկածեց Նրա Խոսքին:

Երբորդ օրինակը Պետրոսն է: «Տէրը նորան ասեց, որ նա Վեմ է և

նրա վրա պիտի կառուցուի եկեղեցին (Մատթ. 16:18): Այն Պետրոսը, որի վրա պիտի կառուցվեր եկեղեցին, Քրիստոսի խաչելությունից երկու օր առաջ երեք անգամ ուրացավ Տիրոջը՝ չնայած այն բանին, որ Տիրոջը հավատացնում էր՝ եթե նույնիսկ բոլորը ուրանան, ինքը չի ուրանա: «Բայց երբ Պետրոսը սկսեց անիծել եւ երդուել՝ թէ այն մարդին չեմ ճանաչում, շուտով հաւը խօսեց: Եւ Պետրոսը յիշեց Յիսուսի այն խօսքն, որ ասեց թէ «Հաւը խօսելուց առաջ՝ երեք անգամ կ'ուրանաս ինձ. եւ դուրս գնաց դառնապէս լացաւ» (Մատթ. 26:73-75):

Պետրոսի արցունքները նրա պաշխարայության արցունքներն էին: Նա դառնապէս լալիս էր, որովհետեւ չէր ուզում այդ բանն անել, բայց ուժ չունէր: Քրիստոսի հարությունից հետո Պետրոսն ու աշակերտներից մի քանիսը գնացին ձուկ որսալու: Նրանք ողջ գիշեր տանջվել էին, բայց ապարդյուն, իսկ երբ արդեն առավոտ էր, Հիսուսը ծովի եզրին կանգնած էր, սակայն աշակերտները չճանաչեցին Նրան: Հիսուսը նրանց հարցրեց. «Տղերք, ուտելու բան ունե՞ք»: Պատասխանեցին Նրան. «Ոչ»: Նա էլ ասաց. «Ուռկանը նավի աջ կողմը գցեք, և կգտնեք: Նրանք էլ գցեցին, և չէին կարողանում քաշել՝ ձկների շատության պատճառով: Այն աշակերտը, որ Հիսուսը սիրում էր

նորան՝ Պետրոսին ասեց, Տէրն է: Սիմոն Պետրոսը երբոր լսեց՝ թէ Տէրն է, վերաբերւն իրան վերայ առաւ, զի մերկ էր ու ծովը նետուեցաւ» (Հովհ. 21:4-7): Նա լողալով նավակից ավելի արագ հասավ Հիսուսի մոտ:

Ուզում եմ ձեզ մի հարց տալ. ինչո՞ւ Պետրոսը գնաց ձկնորսության: Հնարավոր է, որ աշակերտներն ասում էին նրան. «Սպասի՛ր, չէ՞ որ Հիսուսը հարություն է առել, գուցե Նա կատարի՞ Իր խոստումները»: Իսկ Պետրոսը հավանաբար ասում էր. «Ախր դուք չգիտեք, թե ես ինչ եմ ասել. ես երեք անգամ ուրացել եմ Նրան: Անհմար է, որ Նա ինձ ների»:

Բարեկամներս, այդպէս Պետրոսն էր մտածում, իսկ Տէրը գիտեր Պետրոսին ու տեսնում էր, որ նա իր սրտի մեջ սիրում էր Իրեն: Եվ այդ սերն էր պատճառը, որ երբ Պետրոսն իմացավ, թե Տէրն է, վերաբերւն իր վրա առավ ու լողալով շուտ հասավ ավի՝ ավելի շուտ հանդիպելու Հիսուսին: Իսկ Հիսուսը չասաց, թե՛ Պետրոսն, ինչո՞ւ ինձ ուրացար, այլ երեք անգամ հարցրեց. «Սիմոն, Հովնանի՛ որդի, զիս կսիրե՞ս»: Պետրոսը պատասխանեց, որ սիրում է:

Պետրոսը, թեպէտ ուրացել էր Հիսուսին, բայց դա արել էր իր անկարողության պատճառով: Նա չներելու ոչինչ չէր արել՝ Սուրբ Հոգու դեմ հայհոյություն չէր արել: Եվ հավատարիմ

է Աստված Իր Խոսքին, որ ամեն մեղք ու հայիոյանք կներվի մարդկանց, որքան էլ որ հայիոյեն, բայց Հոգու դեմ հայիոյանքը չի ներվի մարդկանց: Հիսուսը երևի նրան ասաց. «Չնայած այն բանին, որ դու երեք անգամ ինձ ուրացար ու սխալվեցիր, միևնույնն է, Ես կգրեմ քո անունը Երուսաղեմի պարսպի վրա, որովհետև դու քո սրտի մի անկյունում ինձ համար տեղ ունես»: Պետրոսն այդպիսի վերաբերմունք չէր սպասում, նրա խղճմտանքն իրեն հանդիմանում էր: Տերը ներեց Պետրոսին և վերականգնեց նրան իր տեղում: Հետագայում տեսնում ենք, թե ինչպես Պենտեկոստի օրը Պետրոսը կանգնեց բազմության առաջ ու վկայեց Հիսուսի մասին, և երեք հազար հոգի ընդունեցին Տիրոջը:

Հնարավոր է, որ մեզմից շատերը Պետրոսին հեռացնեին եկեղեցուց ու այլևս չընդունեին, սակայն Հիսուսը ոչ միայն ընդունեց նրան, այլ նաև Իր եկեղեցին վստահեց: Եսայի մարգարեության մեջ գրված է. «Ես՝ ես եմ, որ ջնջում եմ քո յանցանքները իմ պատճառով եւ քո մեղքերը չեն յիշում» (Ես. 43:25):

Սիրելիներ, եթե դուք անցյալում մեղքեր եք գործել և տառապում եք այն մտքից, որ ձեր մեղքերը չեն ներվի, դա սատանայի սուտն է: Տեր Հիսուսը միշտ պատրաստ է ընդունելու

քեզ, միայն եթե դու գնաս դեպի Նա: Մի՛ հավատացեք սատանայի ստին, եկեք Քրիստոսին, և Նա ձեզ կընդունի ու ձեր անունները կգրի Գառնուկի Կենաց Գրքի մեջ:

Պողոս առաքյալը Կորնթացիներին ուղղած իր առաջին թղթում գրում է. «Կամ թե չգիտե՞ք որ անիրարներն Աստուծոյ արքայութիւնը չեն ժառանգիլ: Մի՛ խաբուիք. ո՛չ պոռնիկները, ո՛չ կռապաշտները, ո՛չ շնացողները, ո՛չ իգացողները, ո՛չ արուագէտները, ո՛չ գողերը, ո՛չ ագահները, ո՛չ արբեցողները, ո՛չ նախատողները, ո՛չ հափշտակողները Աստուծոյ արքայութիւնը չեն ժառանգիլ: Եւ մի քանիներդ այդպէսներ էիք, բայց լուսացուեցաք, բայց սրբուեցաք, բայց արդարացաք Տէր Հիսուսի անունովը եւ մեր Աստուծոյ Հոգովը» (Ա Կոր. 6:9-11):

Թանկագին եղբայրներ և քույրեր, նրանք այդպիսին եղել էին, սակայն մաքրվեցին, սրբվեցին և արդարացան Տեր Հիսուսի նկատմամբ ունեցած հավատքով: Եվ եթե ձեր սրտերում Հիսուսն ունի տեղ, եկե՛ք Հիսուսին, մի՛ մտածեք, թե ձեր մեղքերը թողություն չաճնելու չափից ավելին են: Եկե՛ք Նրան, որքան անգամ էլ որ հայիոյած լինեք: Նա սիրում է ձեզ, և Նրա Սուրբ Հոգին բազում փորձություններով կտանի ձեզ Նրա մոտ, Ում անունը Բանն Աստծոն է:

Հրահայր Ամիրբեկյան

Ապրիլ, 2018թ., N 4 (99)

ԴԱՎԹԻ ՓՈՐՁՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԻ ՄԱՍԻՆ

Սկիզբը՝ նախորդ համարում

Դավթի զինակիցները չէին ուզում իրենց ետ բերած ավարից տալ իրենց այն ընկերներին, ովքեր հոգնած էին և իրենց հետ չէին գնացել կովելու: Սակայն Դավիթն ասում է՝ ո՛չ, եղբայրներ, այդպես չի լինի, ամեն բան հավասար պետք է բաժանել: Ռուսներնում կա մի ասացվածք. «Այն ամենը, ինչը մեզ չի սպանում, մեզ ավելի է ուժեղացնում»: Եվ ամեն դժվարությամբ ու փորձությամբ, որ գալիս է քո կյանքի մեջ, քեզ հոգևոր ուժեղ մարդ դարձնելու համար է: Հակոբոս առաքյալը գրում է. «...Ուրախութեան արժանի բան սեպեցէք, երբ կերպերայ փորձանքներու մէջ կ'իյնաք...» (Հակոբոս 1:2): Ինչո՞ւ: Որովհետև հավատքի փորձության մեջ կտեսնեք, թե ձեզ ինչպես կդրսևորեք: Եթե սկսեք տրտմջալ, չարախոսել մեկ-մեկու, բողոքել ու դժգոհել Աստուծոց, չեք դառնա հոգևոր հասուն մարդիկ: Դավթի կյանքում եկավ մի փորձությունը, հետո՝ երկրորդը, այնուհետև ցանկանում էին քարկոծել նրան: Ես մտածում եմ, որ մեզանից շատերն իրենց կյանքում եղել են այդպիսի վիճակում. միգուցե ձեզ ցանկացել են քարերով հարվածել, միգուցե մի

փորձությանը հաջորդել է մեկ ուրիշը: Աստվածաշնչի այս փոքրիկ հատվածը մեզ սովորեցնում է դառնալ հոգևոր մարդիկ, որպեսզի լինենք սիրելի որդիների պես ու միշտ ճիշտ օրինակներ վերցնենք: Գիտեք, սիրելիներ, մարդիկ իրար մամն չեն: Եկեղեցում մարդիկ ինչ-որ բան են անում՝ մեկը ծառայում է, մյուսը քարոզում է, ողորմությամբ ու բարեգործությամբ է զբաղված, իսկ որոշ մարդիկ չեն կարողանում այդպես անել, ինչպես այն երկու հարյուր մարդիկ: Ոմանք հոգնել են, ունեն իրենց անձնական փորձությունները, և նրանց հանգիստ է հարկավոր, նրանց պետք է ամրանալ հավատքի մեջ, և, ցավոք սրտի, գտնվում են անախտան ու խնդիրներ առաջացնող մարդիկ, ովքեր չեն սիրում իրենց եղբայրներին, քույրերին, ու մույն եկեղեցում լինել անգամ չեն ուզում: Յավոք սրտի, մենք կարող ենք այս երևույթին հանդիպել: Հարց է առաջանում՝ որտեղի՞ց հայտնվեցին այդ անախտան մարդիկ: Դա մի թեմա է, և մեկ այլ հարց է նաև այն, թե որտեղի՞ց գիտեր Դավիթը, որ Աստված այդ կերպով իրեն փորձում է: Նա չգիտեր այդ մասին, բայց նա կապ ուներ Կենդանի

Աստծու հետ, նա ցանկանում էր Աստծու առաջ ճիշտ վարվել, նա ցուցաբերում էր մեծ ողորմություն, մարդասիրություն, նա սիրում էր իր եղբայրներին, նույնիսկ նրանց, ովքեր չէին կարող իր հետ ծառայել: Նա, միննույնն է, գնահատում էր նրանց, նրա համար քանկ էր յուրաքանչյուր մարդ: Նա հորդորում էր, որ եղբայրները մեկը մյուսի նկատմամբ մնան կերպ չվարվեն, չշտապեն ինչ-որ մեկին դատել, այլ մարդասիրություն ցուցաբերեն միմյանց նկատմամբ: Եվ այժմ եկե՛ք ամեն մեկս նայենք մեզ: Մենք ունենք տարբեր դժվարություններ՝ տանը, աշխատանքի վայրում, երիտասարդները՝ իրենց ուսումնական հաստատություններում: Եվ ահա, դժվարությունը, փորձությունը գալիս է քո կյանք: Իսկ ինչո՞ւ է այն գալիս: Եթե դու հոգևոր մարդ ես, Աստված քեզ փորձում է, և այդ ընթացքում քեզ հետևում են այլ մարդիկ:

Մի երիտասարդ աշխատանքի է ընդունվում: Նա անմիջապես հայտնում է, որ ինքը քրիստոնյա է: Նա կոլեկտիվում ոչ մի տեսակի մեղսալի գործերի չէր մասնակցում, իրեն պահում էր ինչպես լավ հոգևոր մարդը: Նրա հետ աշխատողներն իրար մեջ պայմանավորվում են ստուգել, թե այդ տղան ինչպիսի հավատացյալ է: Եվ որոշում են ամեն մի մանրուքի համար «կպնել» նրան, վատաբանել և նրա համար անընդհատ դժվարություններ ստեղծել: Այդ ամենը պետք է անեին մեկ շաբաթվա ընթացքում: Եվ ահա, այդ երիտասարդ տղան գալիս է աշխատանքի՝ չիմանալով, թե ինչ է իրեն սպասում: Նա ներս է մտնում, իսկ նրան դիմավորում են հետևյալ խոսքերով. «Ի՞նչ ես դու այստեղ անում»: Տղան պետք է այդտեղից մի թուղթ վերցնե՛ր գրելու համար, բայց նորից նրա վրա բարկանում են: Տղան գնում է սեղանի մոտ, ճանապարհին ինչ-որ բանի է դիպչում, նրան նորից հանդիմանում են. «Դու կարծես հաշմանդամ լինես»: Իսկ նա չի կարողանում հասկանալ, չէ՞ որ դեռ երեկ այս մարդիկ շատ լավ ու հաճելի մարդիկ էին, ի՞նչ է այժմ պատահել նրանց: Եվ այսպես շարունակվում է ամբողջ շաբաթվա ընթացքում: Շաբաթվա վերջում աշխատանքի գնալիս նա աղաղակում է Աստծուն. «Աստված իմ, եթե Դու ինձ չգորացնես, ես այլևս չեմ դիմանա»: Երբ ավարտվում է ուրբաթը, այդ դժվար փորձությունները նույնպես ավարտվում են, և ողջ

կողեկտիվը սեղմում է նրա ձեռքն ու շնորհակալություն հայտնում՝ խոստովանելով, որ իրենք որոշել էին փորձել տղային՝ տեսնելու համար, թե նա ինչպիսի հավատացյալ է. «Դու հանձնեցիր քո քննությունը, դու իսկական քրիստոնյա ես»:

Փորձությունը, որը կար Դավթի կյանքում, կարող է լինել նաև մեր կյանքում: Փորձությունից հետո գալիս է Աստծու օրհնությունը: Ինչպե՞ս էին լաց լինում Դավթի զինվորները. նրանք ապրելու տեղ չունեին, քաղաքը այրվել էր, կամայք չկային, երեխաները չկային, Դավիթն ինքը ողբում էր Աստծու առաջ: Ի՞նչ եք կարծում, Դավթի և իր ժողովրդի համար Սիկեղակի վիճակը ցավալի՞ք էր, թե՞ ոչ: Ես մտածում եմ, որ այդ իրավիճակը նրանց համար շատ ցավալի էր: Բայց ի՞նչ է տեղի ունենում այդ պահին: Դավիթը հաղթում է ամառեկացիներին, և տեղի է ունենում Սավուդի պատերազմը փղշտացիների հետ: Այդ պատերազմի ժամանակ Սավուդն ու իր որդիները զոհվում են: Անցնում է ևս երեք օր, և Դավթին հրավիրում են Քեբրոն՝ իրենց թագավոր դառնալու:

Սիրելի՛ս, այժմ Տերը հենց քեզ է ասում. դու չգիտես, թե ինչ է սպասում քեզ քո դժվարին փորձությունից հետո: Ես չեմ ասում, որ Տերը կտա քո հարցի պատասխանը, քո դժվարության լուծումը: Դավթին այլևս Սիկեղակը պետք չէր, Դավիթն այլևս կարիք չունեւր մտահոգվելու, թե որտեղ

պետք է ապրի: Մի փոքր ևս, և քեզ պետք չի լինի ապրել փղշտացիների հողում, դու կապրես Իսրայելում: Փառք Տիրոջը:

Ես ուզում եմ, որ մենք սովորենք այս օրինակից և հիշենք՝ ինչպիսի փորձություններ ու դժվարություններ էլ որ մեզ հանդիպեն, չտրտնջանք մեկս մյուսիս դեմ, չտրտնջանք Աստծու դեմ, որպեսզի լինենք մարդասեր, լինենք բարի, ողորմած, որպեսզի գնահատենք մեր կողքի ամեն մեկ մարդուն: Որտեղի՞ց դու գիտես, որ Սիկեղակն այլևս պետք չէ քեզ, վաղը դու արդեն կթագավորես: Ալելուիա: Եվ նայի՛ր, սիրելի՛ եկեղեցի, մենք կանցնենք այս բոլոր փորձությունների ու դժվարությունների միջով, և մեզ կթվա, թե դրանք երբեք չեն վերջանա: Բայց Աստված մեզ հսկում է, հետևում է, և երբ մենք մեզ պահենք հոգևոր մարդու պես, այդ բոլոր դժվարություններում մեզ համար հեշտ կլինի միայն Աստծու հետ:

Կյանքում լինում են այնպիսի պահեր, երբ կինն աղոթում է անհավատ ամուսնու համար, երեխաների համար, ամուսինն աղոթում է կնոջ համար, էլի ինչ-որ դժվարություններ, և թվում է, թե՛ վերջ, այլևս չեմ կարող: Բայց դու ի՞նչ գիտես, չե՞ որ վաղը կարող է քո կինը, քո երեխան, քո ամուսինը քեզ ասել, որ ինքը քեզ հետ գալիս է եկեղեցի: «Դու հոգևոր անհատականություն ես, ես ուզում եմ քեզ հետ գալ և ծառայել Աստծուն»: Նրանք կարող են խոստո-

վանել, որ իրենք քեզ շատ դժվարությամբ են պատճառել, իսկ վերջին ժամանակներում ընդհանրապես քեզ հեզմել են:

Մի երիտասարդ կին դարձի է գալիս և ընդունում է Հիսուս Քրիստոսին: Նրա ամուսինը սիրում էր խմել, ընկերների հետ գնում էր տուն, իսկ կինը ավելով կամ ինչ-որ փայտով նրանց տնից դուրս էր հանում: Եվ ահա, հերքական անգամ նրանք մտնում էին հավաքվում են և հարց են տալիս, թե ուր գնան խմելու համար, իսկ այդ մարդը ասում է. «Այսօր գնում ենք իմ տուն»: «Ո՛չ, ասում են նրա ընկերները, - դու տանը մի այնպիսի հովազ ունես, որ մեզ բոլորիս մի լավ կհասնի»: Ամուսինը պատասխանում է. «Ո՛չ, իմ կինը հավատացյալ է դարձել, հիմա մա այնքան լավն է...»: Երբ նրանք գալիս են տուն, այդ մույն կինը նրանց

համար ճաշ է պատրաստում, սեղան է զգում, իսկ ընկերները չեն կարողանում հասկանալ, թե ինչ է նրա հետ կատարվել, չէ՞ որ մա առաջ լրիվ ուրիշ մարդ էր: Սկսում են խմել, մեկը, հաջորդը, սկսում են հարբել և հարց են տալիս կնոջը, թե ինչ է նրա հետ կատարվել: Նա պատասխանում է. «Լսե՛ք ինձ, խնդրում եմ, ես հավատացել եմ Հիսուս Քրիստոսին, ես հավիտյան պետք է ապրեմ Նրա հետ, և ինձ համար այնտեղ շատ լավ է լինելու: Իսկ դուք Աստծուն չեք ընդունում, դուք հարբեցողներ եք, դուք կայրվեք դժոխքում: Ես ցանկացա գոնե այս երկրի վրա ձեզ համար ինչ-որ մի բարի գործ անել, կերակրել ձեզ, ծառայել ձեզ համար»: Այդ մարդիկ հենց մույն ժամին չլրջացան, բայց հետագայում նրանցից միայն մեկը չգնաց եկեղեցի, իսկ մնացած բոլորը հավատացին և ընդունեցին Աստծուն: Փառք Հիսուս Քրիստոսին:

Աստծո՛ւ ժողովուրդ, Աստված մեզ հետևում է: Ամրացե՛ք Աստծու վրա ունեցած հույսով և հիշե՛ք. եթե ձեր կյանքում եկել է դժվարություն, դա դեռ վերջը չի, կլինի է՛լ ավելի դժվար, բայց դրանից հետո կգա քաղաքությունը, բայց դրանից հետո կգա Աստծու ներկայությունը քո կյանքի մեջ, մեծ օրհնություն քո Տիրոջից: Եվ այս ամենում բոլ մեզ բոլորիս օգնական լինի Աստված: Ամեն:

Պավել Ժուռավեկ, Կիև

Ապրիլ 2018թ., N 4 (99)

ԶԻՆՎՈՐԻ ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆԸ

2015թ. հունվարին ես գորակոչվեցի բանակ ծառայության: Ծառայել եմ Սատաղիսում: Գրեթե ամբողջ ծառայությունս անցկացրել եմ մարտական դիրքերում:

2016թ. ապրիլի 1-ին հերթափոխի օր էր, և մենք մարտական դիրքերից իջել էինք զորամաս: Ջենքն ու զինամթերքը դասավորելուց և ճաշարան գնալուց հետո մեզ տվեցին դադար: Եվ ապրիլի 2-ին, ժամը 01.00 սկսվեց հարձակումը մեր դիրքերի և Թալիշ գյուղի վրա:

Մինչև ժամը 05:00 մեզ ոչինչ չէին ասում այդ հարձակման մասին, բայց երբ իրավիճակն ավելի լարվեց և բարդացավ, տվեցին տագնապ՝ համար մեկ: Դեռ տագնապի առաջին գործողություններն էինք կատարում, երբ զորամասի վրա սկսեց կրակել ծանր հրետանին: Մենք բոլորս պառկել էինք գետնին, որպեսզի բեկորները չկայնեին մեզ: Ես անդադար աղոթում էի, որ Աստված պահի մեզ: Ռմբակոծումը տևեց մոտ 5-6 ժամ, ընդհատումներով:

Երբ իրավիճակը մի քիչ հանգստացավ, կապ ունեցանք ու իմացանք, որ կան վիրավորներ և զոհեր: Վիրավորներ կային մաև մեր վաշտից: Մեր դասակի հրամանատարներն ասա-

ցին, որ պետք է գնանք Թալիշ՝ դիվերսիան կանխելու համար: Երբ պատրաստվում էինք, հրամանը փոխեցին, և ոտքով պետք է գնայինք դիրքեր, որովհետև իրավիճակը շատ-շատ լուրջ էր. գրավել էին մի քանի դիրքեր և բացարձակ հարձակում էր սկսվել:

Ամբողջ ճանապարհը՝ մոտ 55 կմ, ռմբակոծվում էր: Մեկս մյուսիս օգնելով, Աստծուն աղոթելով, ապրիլի 3-ի գիշերը մեծ դժվարությամբ հասանք դիրքեր: Տղաներից մեկի զենքը ծանր էր, և ես ասացի, որ փամփուշտների արկերը տա ինձ ու թեթևացնի իր բեռը: Արկերի բռնակը պոկվել էր, և հնարավորության չկար այն բռնելու: Ես իմ զենքը գցեցի մեջքիս, արկերը գրկեցի: Երբ անօդաչու սարքը մեզ նկատեց, հրետանին սկսեց կրակել մեզ վրա: Ամբողջ տարածքը պայթում էր, չգիտեիք ինչ անեիք, որ կողմ վազեիք: Միայն Սուրբ Հոգով

աղոթում էի, մտքում Աստծուն խնդրում էի, որ ինձ մաքրի ու սրբի, որ եթե ինձ մի բան լիներ՝ Աստծու մոտ երկինք գնայի: Մի արկ ինձ շատ մոտ պայթեց և ինձ գցեց մի կողմ: Տղաները եկան օգնեցին, կանգնեցրին... վազեցինք, մի հարմար տեղ գտանք թաքնվելու համար, իսկ ես այդ ամբողջ ընթացքում արկը ամուր գրկել էի: Կրակոցները դադարեցին, և ես ինքս ինձ հարցրի, թե ինչու եմ արկը այսքան ամուր գրկել: Երբ արկը դրեցի գետնին, որ հանգստանամ, տեսա՝ արկի վրա շատ անցքեր էին բացվել: Երբ բացեցինք, տեսանք, որ ամբողջ արկը լցված է բեկոր-

ներով: Այդ պահին հասկացա, որ իմ կրծքավանդակը հենց այդ արկին է պահել բեկորներից: Ուրախությամբ չափ չկար, մի պահ մույնիսկ չէի կարողանում հավատալ:

Իմ ծառայության ընթացքում էլի վկայություններ են եղել: Եղել է մույնիսկ մի պահ, որ զանգել եմ տուն՝ մտածելով, թե վերջին անգամ եմ խոսելու ծնողներիս հետ: Բայց այսօր եկեղեցու աղոթքներով, Աստծու ողորմությունով ես ապրում եմ և ծառայում եմ եկեղեցուն: Ու իմ ամբողջ կյանքում գոհանալու եմ Աստծուց Նրա բոլոր արածների համար:

Կարեն, ք. Չարենցավան

ՏԻՐՈՋ ԱՉՔԵՐԸ ԴԻՏՈՒՄ ԵՆ ԱՍԲՈՂՋ ԵՐԿԻՐԸ

Մի եղբայր հասարակական տրանսպորտի մեջ նկատում է, թե ինչպես մի կին վեճի է բռնվել վարորդի հետ: Նա ցավ է ապրում, երբ տեսնում է, որ այդ կինն իրենց քույրերից է: Եղբայրը ոչինչ չի ասում, բայց իջնելիս վճարում է մաս քույրիկի համար: Տեսնելով եղբորը՝ քույրիկը խիստ վատ է զգում և հարցնում.

- Դուք է՞լ էիք տրանսպորտի մեջ:

Եղբայրն ասում է՝ այո, ու դրանից բացի ոչ մի բառ, ոչ մի հանդիմանական խոսք չի ասում քրոջը:

Եղբոր վերաբերմունքից ազդված՝

քույրիկը ողջ օրն իրեն հանդիմանված է զգում, զղջում է և հաջորդ օրն անմիջապես գնում ու ողբալով խոստովանում է իր սխալ արարքը:

Սիրելիներ, եթե այդ քույրիկը չտեսներ եղբորը տրանսպորտի մեջ, միգուցե չխոստովաներ: Բայց չէ՞ որ Տիրոջ աչքերը ամբողջ երկիրը դիտում են, ու Նա ամեն բան տեսնում է: Մենք պետք է միշտ արթուն լինենք ու հասկանանք, որ «*Տիրոջ աչքերը դիտում են բոլոր երկիրը*» (Բ Մնացորդաց 16:9):

Ապրիլ 2018թ., N 4 (99)

ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆ ՊԵՏՐՈՍ ԵՂԲՈՐ ՄԱՍԻՆ

Պետրոս եղբայրը Կապանի սարկավագ եղբայրներից էր, մինչեց 2018թ. հունվարի 3-ին:

Ապաշխարությունից առաջ, մինչ ամուսնությունը նա ունեցել է երեք դատվածություն և երկար տարիներ անցկացրել է բանտերում: Ամուսնանալով՝ ունենում է երկու երեխա, որից հետո դարձյալ դատապարտվում է երկու անգամ և բանտում է անցկացնում 14-15 տարի: Բանտից դուրս գալուց հետո նա տեղափոխվում է Ուկրաինա և երկար ժամանակ այնտեղ է ապրում:

1995թ. կինը՝ Էլմիրան, ապաշխարում է: Նշեն, որ իրենց տանը Պետրոսին ատելությամբ էին վերաբերվում, քանի որ նա թողել էր իր մանկահասակ երեխաներին: Եվ երբ տան անդամներն ապաշխարում են, լցվում են Աստծու սիրով ու որոշում, որ եթե Պետրոսը զանգի, իրենք սիրով կխոսեն հետը և կմոռանան նրա պատճառած դառնությունները:

Անցնում է մի քանի ամիս, Պետրոսը զանգում է և ասում, որ Հայաստանում է և ուզում է հանդիպել իր ընտանիքին: Քույրիկն ասում է՝ համեցի՞ր, կընդունեն: Երբ Պետրոսը

գալիս է, քույրիկը վկայում է Քրիստոսի մասին և ասում է, որ իրենց ընդունելության պատճառը հավատքն է, Հիսուսի սերը, Ավետարանը: Պետրոսն ուշադիր լսում է և ընդունում հավատքը: Մի շաբաթ անց նա մկրտվում է Սուրբ Հոգով և վերջնական որոշում է կայացնում, որ պետք է մնա ընտանիքի հետ:

1999թ. Պետրոս եղբայրը մկրտվում է ջրով և Կապանի եկեղեցում պատասխանատվություն կրում:

2001թ. դեկտեմբերին ձեռնադրվում է որպես սարկավագ և մինչև իր կյանքի վերջը ծառայում է Աստծու տան մեջ: Ուզում եմ ասել, որ եղբայրն աշխարհում բարձրաստիճան պաշտոնյա չի եղել, եկեղեցում եպիսկոպոս չի եղել, բայց վկայված է եղել որպես Աստծուն հավատարիմ մարդ: Երբ նա ծանր հիվանդացավ (աղիներում ուռուցք ուներ), չհամաձայնեց վիրահատության, բայց այդ վիճակում ոչ մի օր չբացակայեց եկեղեցուց ու ծառայեց մինչև վերջ:

Վերջին հաղորդությունը նա տվել է Քաջարանում՝ արցունքն աչքերին ներողություն խնդրելով ժողովրդից և կարծես հրաժեշտ տալով: Մենք շատ

էինք համոզում, որ պառկի, հանգստանա, բայց ինքը մինչև վերջին օրը ոտքի վրա անցկացրեց:

Մենք Գորիսի եղբայրներով այցելեցինք նրան հունվար ամսին: Նրա վիճակն արդեն շատ վատ էր: Երայրը շատ ուրախացավ և ասաց, որ Աստված իրեն շատ է սիրում և ուզում է իրեն անբիծ դարձնել ու Իր մոտ վերցնել: Նա պատմեց, որ այդ գիշեր իր աղջիկը երազ է տեսել: Երագում հայրը տեղ էր գնում, բայց առջևում կրակներ կային: Աղջիկը հարցնում է. «Ինչո՞ւ է հայրս տանջվում, չէ՞ որ նա Քեզ է ծառայում, Տե՛ր Աստված»: Ի պատասխան Տերն ասում է, որ հայրը եկեղեցում չորս հոգու վիրավորել է, և ասում է այդ չորս անունները: Երբ աղջիկը, որ այդ ժամանակ տասնհինգ տարեկան էր, պատմում է հորն իր երազը, Պետրոս եղբայրը վերցնում է հեռախոսը, զանգում է այդ մարդկանց և արցունքն աչքերին ներողություն է խնդրում:

Մենք էլ այդ օրը խոսեցինք եղբոր հետ, նորից խոստովանեց, զղջաց: Մենք միասին երգեցինք, աղոթեցինք և զնացինք տուն: Այդ օրը երեկոյան մեզ լուր հասավ, որ եղբայրը նմջել է:

Լեռան քարոզում գրված է. «Լսէր էք որ ըսուեցաւ առաջիններուն, սպանութիւն մի ընէր. և ով որ սպանութիւն ընէ, դատաստանի պարտաւոր պիտի ըլլայ: Բայց ես ձեզի

կ'ըսեմ, ով որ իր եղբօրը պարապ տեղը սրդողի, դատաստանի պարտաւոր պիտի ըլլայ. և ով որ իր եղբօրը Անմիտ ըսէ, գեհեմի կրակին պարտաւոր պիտի ըլլայ: Ուրեմն, եթե քու ընծադ սեղանին վրայ բերես, ու հոն միտքդ գայ թէ քու եղբայրդ քեզի դէմ բան մը ունի, հոն ձգէ քու ընծադ սեղանին առջև, և գնա առաջ եղբօրդ հետ հաշտուէ, ու ետքը եկուր որ քու ընծադ մատուցանես»:

Մենք հարցնում էինք՝ Պետրո՛ս ջան, ի՞նչ ես արել, ախր դու անվնաս մարդ ես: Նա ասաց. «Չէ՛, եղբայր ջան, ես հիշեցի, որ իրենց հետ կոպիտ եմ խոսել, դրա համար ներողություն կ'խնդրեմ»: Փառք Տիրոջը, Աստված Իր սիրելիներին անբիծ դարձնել գիտի:

Վկայությունը պատմեց Գորիս քաղաքի ԱՀՔ եկեղեցու հովիվ Նաիրի Դանիելյանը

Ապրիլ, 2018թ., N 4 (99)

ԻՆՉՊԵՍ ԵՆ ՄԱՐԴԻԿ ԿՈՐԾԱՆՈՒՄ ԻՐԵՆՑ

Ռուբ երբևիցե տեսն[՞]լ եք մարդու, որը սղոցում է այն ճյուղը, որի վրա նստած է: Բառիս բուն իմաստով այդպիսի բանի կարող է չեք հանդիպել, բայց կյանքում ինչքան հաճախ ենք հանդիպում այդպիսի դրսևորման, երբ մարդն արագացնում է ինքն իր կործանումը: Օրինակներ են պետք՝ խնդրեմ...

Նա այգու նստարանին նստած անհանգիստ աջ ու ձախ էր նայում: Թվում էր՝ ինչ-որ մեկին է սպասում:

- Լավ մարդ էր,- ասաց իմ ուղեկից ամերիկացին,- իսկ հիմա ի՞նչ է դարձել... ուզու՞մ եք նրա հետ ձեզ ծանոթացնեմ:

Մի քանի րոպե անց մենք արդեն գրուցում էինք Ֆրենկի հետ: Ոչ վաղուց նա ավտոմեխանիկ էր աշխատել, իսկ հիմա հարբում է, ինչի պատճառով էլ կորցրել է աշխատանքն ու դարձել անտուն: Այն բանից հետո, երբ ես նրա համար երկու լավ բուտերբրոդ ու մի շիշ կոկա-կոլա գնեցի, նա սկսեց պատմել իր կյանքի պատմությունը:

- Ես շատ տարօրինակ կյանք եմ ունեցել. ունեի թե՛ կին, թե՛ աղջիկ, սակայն երկուսին էլ կորցրի: Դրանից էլ ամեն ինչ սկսվեց:

Ֆրենկի թավ, խռպոտ ձայնը երբեմն-երբեմն ընդհատվում էր, և ինձ թվում էր՝ ուր որ է նա լաց կլինի:

- Ոչինչ, մահը բոլորին էլ կհավասարեցնի՝ թե՛ հարուստին, թե՛ աղքատին... իմ հիվանդության հարցերն էլ կլուծի...

- Իսկ հետո՞,- հարցրի ես:

- Էդ ե՞րբ հետո:

- Մահից հետո:

- Մահից հետո բոլորին էլ նույն կերպ են հնազանդեցնում: Ես եղել եմ Վիետնամում, տեսել եմ...

Հետո Ֆրենկն ինձ պատմեց.

- Մի ժամանակ ես երիտասարդ, գեղեցիկ տղա էի, ամուսնացա մի գեղեցիկ ու շատ խելացի աղջկա հետ: Մեր երջանկությունը սահման չուներ: Սակայն մի բան խաթարեց մեր կյանքը. կինս սկսեց եկեղեցի հաճախել, իսկ դա ինձ դուր չէր գալիս, հակառակվում էի: Կինս, չնայած այդ ամենին, ջրով մկրտվեց, սկսեց երգել եկեղեցու երգչախմբում: Հենց այդտեղից էլ սկսվեցին անհաշտությունները: Նա ինձ սկսեց ձգել դեպի եկեղեցի:

- Իսկ դուք ինչո՞ւ չգնացիք եկեղեցի,- հարցրի ես:

- Ես ի՞նչ է, ցլի՞ն եմ, որ կապ դնեմ

վզիս ու տանեն ուր ցանկանում են, իսկ ի՞նչ կասեին ընկերներս:

- Իսկ հիմա՞ ինչ են ասում ձեր ընկերները:

- Դե, հիմա ես ընկերներ չունեմ... դե, ուրեմն ամեն ինչ սկսվեց դրանից և վերջացավ նրանով, որ ես կնոջս ասացի. «Կա՛մ Քրիստոսը, կա՛մ ամուսինդ»: Կիմս ընտրեց Քրիստոսին, և ես նրանից հեռացա: Հետո երկրորդ անգամ ամուսնացա, բայց հանդիպեց այնպիսի մեկը, որ ես նրանից հեռացա, հետո սկսեցի խմել ու կորցրի աշխատանքս:

Երկու ժամ ես Ֆրենկին պատմում էի մեղքից փրկվելու և նրա գերությունից ազատվելու ճանապարհի, Քրիստոսով հավիտենական փրկության մասին, սակայն նրա գիտակցությանն այդպես էլ չհասավ մեծ, բայց միևնույն ժամանակ պարզ ճշմարտությունն այն մասին, որ Քրիստոսն աշխարհ է եկել մեղավորներին փրկելու համար:

- Իսկ ինչո՞ւ է փրկում, միևնույն է մահանալու են, իսկ մահից հետո բոլորն էլ նույն կարգավիճակում են հայտնվում,- պնդում էր Ֆրենկը,- ավելի լավ է ինձ մի դուլար գումար տվեք, ավտոբուսի տոմս գնեմ, գնամ նախկին կնոջս մոտ: Նա հավատացյալ է, միգուցե ինձ կընդունի:

Ն. Վոդնևսկի, «Նաշի դնի», հ.5559

Բարձրյալի Որդի՛, Տե՛ր Հիսուս Քրիստոս, Մեղապարտ մեկն եմ Թո զսփի առաջ, Հանցանքներս են մեծ, եղծված մեկն եմ, Թո իսպի ներքո ծնկի եմ եկած: Իմ հանցանքները զամեր են սուր-սուր, Որոնցով Բեզ եմ իսպել, ցալ տվել, Ես պարտապան եմ՝ իսպիդ տակ կանգնած, Ասա՛, ես ինչպե՞ս, ինչպե՞ս դա քալեմ: Ծղճիմ արարքներս դասապարտելի Խոցել են Բեզ միշտ, սակայն Դու նորից Բարի աչքերիդ արցունքն ես թափել, Լացել ինչ համար, որ ես դարձի զամ: Սակայն աշխարհի գերելավորդ մեղքը ճահիճ է դարձել ու քաշում է ցած, Բայց սիրո ուժը Թո աստվածային Հանել է ճահճից, քերել Գողգոթա: Դու առողջների համար չես եկել, Հիվանդ հոգիս ես փնտրել ու գրել, Որ բուժես խոցված վերքերս բոլոր, Կիչերս դառնա լույս ու լուսավոր: Հիսուս...Ի՞նչ սեր է Թո մեջ, Որ ինչ նայում ես սիրո աչքերով, Ինչ՝ Թո բշնամուն, որ իսպել է Բեզ, Որ ցալ է տվել, եղել է ասպարաթ, Սակայն հենց ինչ ես Թո փարսիս քերել: Հիմա ինչպե՞ս լամ, ի՞նչ խոսքեր ասեմ, Որ Թո վերքերը լավանամ, Հիսուս: Ոչինչ չգիտեմ, Միայն ծնկած եմ ու լաց եմ լինում, Իսկ Թո հայրական սերը անհատնում Ինչ է քժկում: Իմ Տե՛ր, Իմ Աստվա՛ծ, Նայի՛ր ինչ որպես մի ավազակի, Որը զղջում է Թո կողքին իսպելած: Նայի՛ր, ինչ ասա՛.
«Ջավա՛կս, այսօր Իմ Խաչի մահով Ներում շնորհվեց, եղար դու ազատ»:
Տե՛ր, Տե՛ր Հիսուս, Ընորի արա ինչ, որ մնամ Բեզ հեթ Այս սարի վրա ու լուռ արտասվեմ, Որ առվակները հոսեն ու գնան, Աշխարհի մարդիկ Թո իսպի մահից Անյուր չմնան:

* * *

Տրանսիայում, մի եկեղեցում քարոզի ժամանակ Աստված իմ հայացքն ուղղեց մի քույրիկի վրա և իմ սրտում դրեց օգնել նրան: Հավաքությից հետո ես առանձին մոտեցա քույրիկին և մի որոշակի գումար դնելով ծրարի մեջ՝ տվեցի նրան: Ես ասացի՝ Աստված դրել է սրտումս, որ իրեն օգնեմ: Երբ սեմյակից դուրս եկա, մի եղբայր մոտեցավ ինձ և հարցրեց, թե ես ինչ էի առանձին խոսում քույրիկի հետ: Ես պատասխանեցի, որ դա իմ գործն է, բայց նա երկրորդ անգամ ինձ հարցրեց, թե ես ինչու էի առանձնացել քույրիկի հետ: Ես նորից ասացի, որ դա այդքան էլ կարևոր չէ և պետք չէ, որ ինքն այդ մասին իմանա: Նա երրորդ անգամ ինձ խնդրեց, որ ասեմ պատճառը և հարցրեց, թե արդյո՞ք ես նրան օգնել եմ գումարով:

Եղբայրն ասաց. «Մի՞թե նրան չես ճանաչում, նա Ֆրանսիայում գողությամբ է զբաղվում, նրան բոլորը ճանաչում են»: Ես մի տեսակ տրտմեցի

և սկսեցի կասկածել՝ միգուցե այդ Աստծուց չէր: Տուն գնալու ողջ ճանապարհին ես շատ տրտմած էի:

Անցավ մի շաբաթ, ինձ զանգեցին այդ եկեղեցուց ու ասացին, որ այն աղջիկը նորից գնացել է եկեղեցի և լացելով պատմել է, որ հիմա, երբ ինքը մտնում է ինչ-որ մի խանութ և ցանկանում է գողություն անել, իրեն օգնած մարդու պատկերը գալիս է իր աչքերի առջև ու կարծես ասում է. «Մի՛ գողացիր, այլ Աստծուն խնդրիր, ու Աստված քեզ կօգնի»:

Փառք Տիրոջը Իր սքանչելի գործերի համար:

**Եվրոպայում բնակվող մի եղբայր,
որ չցանկացավ անունը նշել**

* * *

«Բայց եթե մեկը գիշերը քալե, կսահի, վասն զի իրեն հեռ լույս չկա»:

Հովհ. 11:10

Մի կույր մարդ է լինում, որ գիշերները վերցնում է ճրագը և գնում է իր ճանապարհով: Մարդիկ մայում են նրան և զարմանում՝ չէ՞ որ այս մարդը կույր է, ինչո՞ւ է ճրագը վերցրել իր հետ: Սկսում են ծիծաղել:

Մի երիտասարդի դա շատ է

հետաքրքրում, նա մոտենում է և ներողություն խնդրելով հարցնում է կույրին, թե ինչու է ճրագը իր հետ տանում: Կույրը պատասխանում է. «Որ տեսնողները ինձ չկանեն»: Եկեք մենք էլ լույսով քայլենք, որպեսզի չսահենք:

Այս դաժան կյանքի ահեղ պայքարում
Գրա իմ հոգու Փրկչին սիրելի,
Սիրեցի Նրան, պաշտեցի Նրան,
Որ կյանք փա Նա ինձ և էլ ավելի:

Արի՛, իմ Հիսուս, կանչում եմ ես Քեզ,
Անհամար սիրով սիրում եմ ես Քեզ,
Արի՛, իմ սրբի կապանքը փշրի՛ր
Եվ իմ մեջ նոր սիրտ, հոգի նորոգի՛ր:

Դու՛ իմ սրբի սեր, իմ ուրախություն,
Կյանքս առանց Քեզ չունի ոչ մի դուռ,
Բացի ր Քո դուռը, որ ներս գամ սիրով,
Ապրեմ Քո գրկում հանգիստ, ապահով:

ՋԱՐՄԱՆՈՒՄ ԵՍ ՉԱՐԵՐԻ ՀԱՋՈՂՈՒԹՅԱՆ ՎՐԱ

Սիրտը ամեն բանէն աւելի խաբէրայ ու խիստ չար է, զանիկա ո՞վ կրնայ գիտնալ: Ես Տէրս սիրտը կը բննեմ, երիկամունքները կը փորձեմ. որպէս զի մարդուն՝ իր ճամբաներուն համեմատ ու իր գործերուն պտուղին համեմատ հատուցում ընեմ:

Երեմիա 17:9-10

Չարերուն համար մի՛ նեղանար, անօրէնութիւն գործողներուն մի՛ նախանձիր:

Սաղմոս 37:1

Ահա չարութիւն մտածողները կը մոլորին, բայց բարութիւն մտածողներուն ողորմութիւն ու ճշմարտութիւն կ'ըլլայ:

Առակաց 14:22

Տէրը ամբարշտին ճամբայէն կը զգոյի, բայց արդարութեան հետեողը կը սիրէ:

Առակաց 15:9

Ամբարիշտները խաղաղութիւն պիտի չունենան, կ'ըսէ իմ Աստուածս:

Եսայի 57:21

Տէրոջը վախը չարութիւնը ատելն է. Ես հպարտութիւնը, ամբարտաւանութիւնը, չար ճամբան ու նենգաւոր բերանը կ'ատեմ:

Առակաց 8:13